



(Ματθ. 8, 28 - 9, 1)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
Όμιλία στόν Γοργόμυλο στίς 12/9/1999.

Καταφέρνουν καί συστεγάζονται

Οί λατρευτικές καί άγιαστικές πράξεις πού γίνονται μέσα στην Έκκλησία είναι φώς καί άγιασμός. Γιατί μέσα στην Έκκλησία συναντάμε τόν Χριστό τόν σωτήρα, έλευθερωτή, λυτρωτή καί ευεργέτη μας. Τόν συναντάμε μέ τήν μορφή πού τόν βλέπομε στό ευαγγέλιο καί άκόμη μέ τήν μορφή πού τόν βλέπομε στην Θεία Ευχαριστία. Τό σῶμα καί τό αίμα του.

Τό άγιο Ευαγγέλιο πού άκούσαμε, μάς λέγει ότι ο Ιησοῦς πήγε σέ μία χώρα, πού δέν διακρινόταν γιά τήν άρετή τῶν κατοίκων της. Στή χώρα τῶν Γεργεσηνῶν. Στά μέρη εκείνα, άνθρωποι άμαρτωλοί, μακριά από τόν Χριστό, μακριά από τήν άγάπη τοῦ Θεοῦ, χωρίς καλά έργα, ήταν υποδουλωμένοι στόν διάβολο. Άλλοι λίγο καί άλλοι περισσότερο.

Μερικοί, ο Θεός ξέρει γιά ποιό λόγο, καί τί έφταιξε, είχαν δαιμονιστεῖ. Ήταν δαιμονισμένοι. Καί μάλιστα σέ βαθμό θλιβερό. Άπογοητευτικό. Άπελπιστική ή κατάσταση τους. Δέν έμεναν πιά στά σπίτια τους. Δέν μπορούσε κανείς νά τούς κουμαντάρει. Είχαν φύγει καί γύριζαν στά βουνά καί στά μνήματα. Στό νεκροταφεῖο. Μέσα στούς τάφους. Καί είχαν καταστήσει ο φόβος καί ο τρόμος τῶν περαστικῶν. Γιατί; Γιατί ήταν έπιθετικοί. Γιατί χτυποῦσαν. Γιατί σκότωναν.

Άλλά μεταξύ τους, οί δυό δαιμονισμένοι είχαν «όμόνοια». Κατάφερναν νά συμβιώνουν.

Όταν λοιπόν πέρασε από εκεί ο Χριστός, τόν συνήντησαν καί οί δυό μαζί. Τί παράξενα, τά έργα τοῦ διαβόλου...

Νά κάνει τούς άνθρωπους νά μήν μπορούν νά συμβιώσουν μέσα στό σπίτι τους καί τήν οικογένειά τους, αλλά νά μπορούν νά συμβιώνουν καί νά συνεργάζονται γιά τό κακό σάν όμοιδεάτες ή όμοιοπαθεῖς, πολύ καλά μεταξύ τους.

Ή μεγαλύτερη μεθοδεία

Ίσως σέ κάποιους θά έρχεται ή σκέψη:

«Καλά υπάρχουν δαιμόνια, ὥστε νά υπάρχουν καί δαιμονισμένοι;»

Ό Χριστός πού είναι τό φώς καί ή άλήθεια, ο ένανθρωπήσας Θεός, μάς λέγει, «ναί, υπάρχουν». Καί έχουν ένα σκοπό, ο όποιος γίνεται αισθητός. Σκοπός τους είναι νά βλάψουν. Γιατί ὄντας άγγελοι πρῶτα, πού έφυγαν από τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, αντί γιά άγάπη πού είχαν πρίν, γέμισαν τήν καρδιά τους μέ φθόνο καί μέ κακία.

Όπως ακριβῶς γίνεται σέ κάθε άνθρωπο πού φεύγει από τόν Θεό. Κυριαρχεῖ μέσα του ο έγωισμός. Καί όσο πιό μεγάλος ο έγωισμός, τόσο πιό μεγάλη καί ή



κακία έναντίον τῶν ἄλλων.

Μήν θίξεις ἐγώιστή... Ἄν τό κάνεις, πρέπει νά σβύσεις καί νά χαθεῖς ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς. Τό ἴδιο εἶναι καί τά δαιμόνια. Ἔφυγαν ἀπό τόν Θεό ἀπό ἐγώισμό καί γέμισαν φθόνο, κακία καί ἐκδικητικότητα. Καί θέλουν νά κάνουν κακό σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Θέλοντας ὅμως νά κάνουν κακό, χρησιμοποιοῦν μεθοδεῖες. Ὅπως κάθε κακός ἄνθρωπος, στή ζωή αὐτή χρησιμοποιεῖ μεθοδεῖες. Νά μήν βλάπτεται καί νά βλάπτει.

Δηλαδή τά κάνει ὅλα ὑπουλα καί κρυφά.

Ἔτσι καί ὁ διάβολος, μᾶς βάζει τόν λογισμό ὅτι δέν ὑπάρχει καί ὅτι δέν εἶναι τίποτε. Λέγει ἕνας ἅγιος καί σοφός: «Ἡ μεγαλύτερη μεθοδεῖα καί παληανθρωπιά τοῦ διαβόλου εἶναι ὅτι μᾶς πείθει, μᾶς κάνει νά πιστεύομε, ὅτι δέν ὑπάρχει».

Αὐτή εἶναι ἡ χειρότερη παγίδα του. Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πιστεύσει ὅτι διάβολος δέν ὑπάρχει, οὔτε κόλαση πιστεύει οὔτε αἰώνια ζωή τόν ἀπασχολεῖ. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα, ὅ,τι τοῦ κατέβει, ὅσο κακό καί ἄν εἶναι, θά τό κάνει ἀθεόφοβα. Καί ἀναίσχυντα. Ἀρκεῖ νά αἰσθάνεται ὅτι δέν θά βλαβεῖ καί δέν θά κινδυνεύσει, Γι' αὐτό ἀδελφοί προσέχετε. Ὅταν ἀκοῦτε ἀνθρώπους νά λένε: «δέν ὑπάρχει διάβολος, δέν ὑπάρχει κόλαση», νά τά περιμένετε ὅλα. Ὁ Θεός ξέρει πόσα ἔχουν κάνει καί πόσα ἀκόμη μποροῦν νά κάνουν.

Κάποια φορά, ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, πού δέν πίστευε ὅτι ὑπάρχει διάβολος, συνάντησε πρῶι-πρῶι ἕνα παπᾶ.

Τοῦ λέει:

-Τᾶμαθες τά νέα παππούλη;

-Ὅχι παιδί μου, μόλις βγῆκα ἀπό τό σπίτι καί δέν ξέρω τίποτε. Τί ἔγινε;

-Συγκλονιστικά νέα. Θά τρίξει ὁ κόσμος.

-Τί εἶναι παιδί μου;

-Πέθανε ὁ διάβολος!

-Τί λές παιδάκι μου; Ὅστε πέθανε; Τόν χάσατε τόν μπαμπᾶ σας;

Συλλυπητήρια παιδί μου. Ἀλλά ξέρεις· ἐπειδή ἐγώ εἶμαι πονόψυχος ἄνθρωπος καί ιδιαίτερα εὐαίσθητος στά ὀρφανά, ἀντί γιά στεφάνι στήν κηδεῖα του, νά μοῦ ἐπιτρέψεις νά σοῦ δώσω ἕνα μικρό βοήθημα. Γιατί ὁ πόνος τῶν ὀρφανῶν πάντοτε μέ συγκινεῖ. Καί τοῦ ἔδωσε κάποιο νόμισμα.

-Ἄντε, παιδί μου. Ζωή σέ σᾶς καί στά παιδιά σας. Ἀφοῦ τόν χάσατε τόν μπαμπᾶ σας.

Τί μᾶς λέει ἡ ἱστορία;

Ἐκεῖνος πού λέει τέτοια λόγια, εἶναι τέκνο τοῦ διαβόλου, γιατί καλλιεργεῖ μέσα στους ἄλλους ἀνθρώπους, ἐκεῖνο πού θέλει νά ἐπιτύχει ὁ ἴδιος ὁ διάβολος. Καί ὁ διάβολος θέλει νά μᾶς κάνει νά φύγομε ἀπό τόν Θεό καί νά γίνομε δοῦλοι δικοί του.

Πῶς τό ἐπιτυγχάνει;

Ρίχνοντας τό δόλωμα...

Μᾶς τό ἐξηγεῖ ὁ Χριστός, μᾶς τό ἐξηγοῦν καί οἱ ἅγιοι μέ λεπτομέρειες. Τό



έπιτυγχάνει, ρίχνοντάς μας λογισμούς. Βάζει στό νοῦ μας ἕνα λογισμό: «Αὐτό νά κάνεις».

Καί μᾶς κουρδίζει κάθε μέρα, ὅτι αὐτό πρέπει ὅπωςδήποτε νά τό κάνουμε. Κάτι κακό ἐννοεῖται.

Γράφει στό βίο ἑνός μεγάλου ἁγίου, πού λέγεται ἅγιος Μακάριος.

Αὐτός εἶχε γίνει καλόγηρος. Ὅσο καθόταν στό κελλί του καί ἔκανε τίς προσευχές του, πήγαινε ὄλο κατά πάνω, κατά τόν Θεό. Ὁ διάβολος λοιπόν πήρε τήν ἀπόφαση νά τόν παγιδεύσει. Καί τοῦ λέει:

-Κοίταξε νά σοῦ πῶ βρέ, δέν ξέρεις τί κάνεις. Γιατί κλείστηκες σ' αὐτό τό κελλάκι, γιατί νά χαραμιστεῖς; Βγές νά πᾶς σέ κανένα καλύτερο μέρος πού θά ὠφελήσεις καί ἄλλους ἀνθρώπους.

Καί ἄρχισε λοιπόν ὁ λογισμός αὐτός νά τόν ταλαιπωρεῖ. Νά φύγει.

Ἄπό ποῦ νά φύγει; Ἄπό τό μοναστήρι του.

Καί ποῦ νά πάει; Νά τρέχει στους δρόμους.

Λέει μιά παροιμία: «Τό πρόβατο, ἔξω ἀπό τήν μάντρα, ἢ τοῦ χασάπη ἢ τοῦ λύκου». Ὁ ἅγιος Μακάριος, ἤξερε τί σημαίνει νά ξεπορτίζεις καί νά γυρίζεις πέρα-δῶθε. Γι' αὐτό λοιπόν δέν ἤθελε νά βγεῖ ἀπό τό κελλί του. Καί εἶπε:

«Τώρα θά κάνω καί ἐγώ τήν πλάκα μου».

Ξαπλώνει κάτω, μέ τό κεφάλι μέσα. Τό «κεφάλι μου» πρέπει νά εἶναι ὅπωςδήποτε μέσα στό κελλί μου. Τά πόδια μου, ἄς εἶναι ἀπ' ἔξω.

Καθώς ἦταν ξαπλωμένος ἔτσι, πάει ὁ διάβολος καί τόν τραβοῦσε ἀπό τό πόδι.

Λέει ὁ ἅγιος:

-Τράβα ὅσο θέλεις. Ἐγώ πιάνομαι ἀπό τόν παραστάτη τῆς πόρτας, δέν θά μέ βγάλεις μέ τίποτε, γιατί ἔχεις νά κάνεις μέ τόν Χριστό.

Τέλος πάντων, παρότι δέν ἔγινε τίποτε, ὁ διάβολος ἐπέμενε καί τοῦ σφύριζε:

-Πήγαινε ἐκεῖ νά κάνεις ἐκεῖνο. Τρέξε ἐκεῖ νά προκόψεις. Ἐδῶ δέν κάνεις τίποτε.

Τότε ὁ ἅγιος Μακάριος, βγήκε στήν ἔρημο, γέμισε ἕνα σακί πέτρες καί ἄμμο, τῶκοψε στόν ὦμο του καί γύριζε ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ, γύρω-γύρω ἀπό τό κελλί του, φορτωμένος μέ ἕνα σακί ἐξήντα-ἑβδομήντα ὀκάδες.

Τό βράδυ φυσικά, εἶχε διαλυθεῖ. Καί εἶπε στόν ἑαυτό του:

-Μακάριε, θέλεις νά γυρίζεις; Ἔτσι θά γυρίζεις, σάν τήν κατάρα. Θά λειώσεις. Κάτσε δωχάμω καί κύττα τήν ψυχή σου.

Αὐτός ὁ λογισμός πού εἶπαμε γιά τόν ἅγιο Μακάριο, δέν μᾶς φαίνεται τίποτε, γιατί ἔχομε μάθει νά γυρίζομε ὅπου θέλομε.

Ἀλλά νά πάρομε ἕναν ἄλλο λογισμό. Λέει ὁ διάβολος σέ κάποιον:

-Βρέ μέ τό τίμιο καί μέ τό σωστό καί μέ τόν κόπο σου, δέν προοδεύεις. Ἄπλωσε λιγάκι τό χεράκι σου, κλέψε κάτι. Παραποίησε τούς λογαριασμούς. Ρύθμισε τό κομπιούτερ νά κλέβει καμιά δεκάρα.

Σφυρίζει, σφυρίζει ὁ λογισμός, «Ἄ, θά τό κάνω», λές.

Νά λοιπόν ἢ τσέπη, γέμισε.

-Ἄχ, τί ὠραῖα.

Ἔτσι ἀπό τήν τσέπη τά χρήματα μπῆκαν στήν καρδιά. Γλυκαίνεται ὁ ἄνθρωπος καί λέει:

-Θά τό ξανακάνω, θά τό ξανακάνω.



Καί τότε τί γίνεται;

Μέ τί μούτρα νά πάει ὁ ἄνθρωπός μας στήν Ἐκκλησία; Πῶς νά κοιτάξει τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ; Μέ τί μούτρα νά πάει στόν πνευματικό, νά τοῦ πεῖ ὅτι θέλει νά ἐξομολογηθεῖ; Καί μέ τί θάρρος νά πάει νά κοινωνήσει τά ἅγια καί ἄχραντα μυστήρια, νά πάρει τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ μέσα του γιά νά ἁγιασθεῖ; Νά ἐνωθεῖ μέ τή ζωή; Πού ζωή εἶναι ὁ Χριστός; Καί κοινωνώντας νά μένει ζωντανός.

Ὅχι μόνο σωματικά. Αὐτό εἶναι λίγο. Ἀλλά νά μένει πνευματικά ζωντανός. Γιά τόν Θεό ζωντανός, γιά τήν αἰώνια ζωή ζωντανός. Ὅχι ἓνα κινούμενο κουφάρι. Ζωντανός σωματικά, πεθαμένος ψυχικά, γιά τόν Θεό.

Σέ πόσες ἀνάλογες πράξεις παγιδευόμαστε μέ ἓνα τέτοιο τρόπο; Καί σέ πόσα πάθη;

Ἔτσι μᾶς παγιδεύει ὁ διάβολος.

Τά μάγια καί ἡ δαιμονοληψία

Καί ὅταν παγιδευτοῦμε καί δέν ἔχομε ὄρεξη νά κάνομε τόν Σταυρό μας, μᾶς παγιδεύει μέ κάτι ἀκόμη χειρότερο. Πιό εἶναι;

Τά μάγια καί ἡ δαιμονοληψία.

Ἀπό κεῖ καί πέρα, ἔχει τήν δυνατότητα ὁ διάβολος νά μπεῖ ἀκόμη καί μέσα σέ ἓναν ἄνθρωπο καί νά τόν κάνει νά γίνει δαιμονισμένος. Ἀπό κεῖ καί πέρα, δουλεύουν τά μάγια πού κάνουν διάφοροι ἄνθρωποι συνεργάτες τοῦ διαβόλου. Μάγοι καί μάγισσες.

Γι' αὐτό ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπειδή ὁ διάβολος εἶναι σέ ὅλα ψεύτης καί ὑπουργός, λέει:

-Μήν ἔχετε ποτέ ἐμπιστοσύνη σέ ὅτι δέν γίνεται μέσα στήν Ἐκκλησία. Μήν πᾶτε στό σπίτι νά βάλετε τόν τέντζερη μέ καυτό νερό γιά νά βρεῖτε τό σωστό. Στήν Ἐκκλησία νά τό μάθετε τό σωστό. Ὅχι μέ τά κάρβουνα, οὔτε μέ τά μάγια, οὔτε μέ τίς κλωστές, οὔτε μέ τίς νεράιδες, οὔτε μέ τίς πηγές. Ἀλλά στήν Ἐκκλησία. Στήν Ἐκκλησία θά μάθομε τή ζωή. Ὅτι γίνεται ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς, εἶναι ὅλα τοῦ διαβόλου. Μήν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σέ κείνα πού τάχα γιά τήν ψυχή μας καί γιά ὠφέλεια, γίνονται ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἔτσι εἶναι. Ἔτσι εἶχαν γίνει καί οἱ δύο δαιμονισμένοι. Καί ἐνῶ φόβος καί τρόμος γιά τούς ἄλλους, ἦταν ὁμοιογενεῖς μεταξύ τους, στό κακό. Συνέπιπταν οἱ λογισμοί τους, οἱ σκέψεις τους καί οἱ ἐπιθυμίες τους. Καί μπορούσαν καί καθόντουσαν μαζί, χωρίς ὁ ἓνας νά ἐπιτίθεται στόν ἄλλο.

Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ξεφύγει στό κακό, ἀλλά δέν ἔχει δαιμονιστεῖ, εἶναι ἐλεύθερος καί μπορεῖ νά μετανοήσει, νά ξαναγυρίσει μοναχός του. Ἀλλά ὅταν δαιμονιστεῖ, ὅταν δηλαδή ὁ διάβολος γίνει κυρίαρχος στό κεφάλι του καί στήν καρδιά του, στή σκέψη του καί στήν καρδιά του, δέν μπορεῖ πιά ὁ ἄνθρωπος νά σωθεῖ, νά διορθωθεῖ, νά μετανοήσει.

Ἐδῶ θαυμάζομε τήν ἀγάπη καί τήν εὐσπλαγχνία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὄντας Θεός παντοδύναμος, ἦλθε στή γῆ καί ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τά ἔργα καί τήν δουλεία τοῦ διαβόλου. Ἄς θυμηθοῦμε τά



τροπάρια πού λένε; «Τόν ἐλευθερωτήν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Τόν λυτρωτή μας, τόν σωτήρα μας». Ἀπό τί;

Ἀπό τόν διάβολο καί ἀπό τά ἔργα του. Ἀπό τήν ἁμαρτία καί τήν κόλαση.

Ὅσο λοιπόν εἴμαστε ἐλεύθεροι, ἔστω καί ἂν ἔχομε παρασυρθεῖ σέ ἁμαρτίες, εἶναι καιρός καί ἔχομε τήν δυνατότητα νά μετανοήσομε καί νά σωθοῦμε. Ἄμα ὁ ἄνθρωπος δαιμονισθεῖ, γιά τόν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά κάνει τίποτε. Ὁ Χριστός ὅμως μπορεῖ. Καί νά.

Ἀπέναντί του οἱ δαιμονισμένοι, δέν μιλάνε ἐκεῖνοι, μιλάει ὁ διάβολος. Καί τοῦ λέει:

-Τί ἐμοί καί σοί Ἰησοῦ; Τί δουλειά ἔχω ἐγώ μέ ἐσένα Χριστέ; Τί σχέση ἔχω ἐγώ μέ ἐσένα; Ἄλλο βασίλειο ἐσύ, τοῦ καλοῦ· καί ἄλλο ἐγώ. Γιατί ἦρθες νά μέ βασανίσεις; Πρό καιροῦ; Πρίν ἔλθει ἡ δευτέρα Παρουσία, τότε πού θά τούς τιμωρήσεις ὅλους τούς κακούς; Καί μένα περισσότερο. Γιατί ἀπό τώρα; Καί ὁ διάβολος ἐπειδή κατάλαβε ἀπό τά νεύματα πού ἔκανε ὁ Χριστός ὅτι θά τοῦ δώσει μιά, ἕνα φύσημα νά φύγει, εἶπε τήν δική του πρόταση:

-Μή διατάξεις Χριστέ μου, νά πάω ἀπό τώρα στήν αἰώνια κόλαση. Ἀλλά φέρσου μου καί ἐμένα εὐσπλαγχνα. Ἄφησε νά πάω στά γουρούνια.

Ὁ Χριστός τούς εἶπε:

-Πηγαίνετε. Βγεῖτε ἀπό τούς ἄνθρώπους καί πηγαίνετε στά γουρούνια.

Γιατί τό ἔκανε; Γιά νά καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι πού τό εἶδαν.

Γιατί ἅμα ἔβγαιναν τά δαιμόνια καί πήγαιναν γιά τήν κόλαση, κανένας δέν θά καταλάβαινε τίποτε, γιατί τήν κόλαση δέν τήν βλέπομε, ἀλλά τά γουρούνια τά βλέπομε. Καί εἶδαμε ὅτι ἀπό τήν στιγμή πού ἔδωσε τήν ἄδεια καί τήν ἐντολή ὁ Χριστός, τά δαιμόνια μπῆκαν στά γουρούνια καί αὐτά σάν νά τρελλάθηκαν, ὄρμησαν καί ἔπεσαν στήν λίμνη, πού ἦταν ἐκεῖ κοντά. Καί πνίγηκαν ὅλα.

Πῶς Κύριε, ὦμε τόν Χριστό

Τί μᾶς λέει τό γεγονός αὐτό; Ἀπό τήν δαιμονοληψία ὁ ἄνθρωπος σώζεται, ἀλλά σώζεται μόνο μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ὄταν τό θέλει ὁ Χριστός. Καί γιά νά τό θέλει ὁ Χριστός, ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἄνθρωπο πού δέχθηκε τέτοιο κακό καί δέθηκε μέ μάγια ἢ μέ ὀτιδήποτε ἄλλο κακό εἶναι δυνατόν, χρειάζεται νά κάνουν προσευχή καί νηστεία πολλή. Καί νά καλέσουν τόν Χριστό.

Τώρα, ἀντί τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται ὁ παπᾶς φορώντας τό πετραχήλι, τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ καί στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ διατάζει τά δαιμόνια νά φύγουν καί τά ἐξορκίζει καί τά διώχνει.

Ἀλλά χρειάζεται ἀπό μᾶς πίστη καί προσευχή καί νηστεία καί παράκληση πρὸς τόν Χριστό πολλή.

Ἀλλοίμονο ἅμα δέν καταλάβομε, ὅτι ἡ ζωή κοντά στόν Χριστό εἶναι ἡ αἰώνια καί ἀληθινή ζωή. Καί ὅτι ἡ ἐπίγεια ζωή, αὐτή πού τώρα ζοῦμε, ὅσο ἐπιτυχημένη καί ἂν τήν κάνομε δέν εἶναι παρά ἕνας θάνατος, κάτι πού θά τελειώσει καί θά σβύσει.

Ἀπό Κύριε, ἴ καί πέρα, ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο πού δέν θά ἀξιωθεῖ νά πάει κοντά στόν Χριστό.



Ποῦ πιστεύομε;

Ἀλλά νά δοῦμε, πῶς φερνόμαστε ἐμεῖς.

Ὅταν πνίγηκαν τά γουρούνια, βγήκαν τό ἀφεντικά τους ἀπό τήν πόλη καί πήγαν μαζί, ἕνα τσοῦρμο ἄνθρωποι στόν Χριστό.

Τί ἔπρεπε νά τοῦ ποῦν;

-Χριστέ μου, ἐλευθέρωσε τούς δύο δαιμονισμένους! Χίλια εὐχαριστῶ, χίλια εὐχαριστῶ. Σέ προσκυνοῦμε. Τί νά κάνομε γιά νά εὐαρεστήσομε ἐνώπιον σου; Ἀλλά οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἔχοντας ὑποδουλωθεῖ στό συμφέρον, στήν ἁμαρτία, στήν ὅποια ἁμαρτία, ὅταν εἶδαν τόν Χριστό τοῦ εἶπαν:

-Χριστέ μου, ἐμᾶς οἱ δύο ἄνθρωποι πού θεραπεύτηκαν, δέν μᾶς ἀπασχολοῦν. Ἐμεῖς ξέρομε ὅτι τά γουρούνια μας ἔδιναν χρήματα πολλά... Καταλαβαίνομε ὅτι ἔχεις δύναμη πολλή καί μπορεῖς νά κάνεις καί ἄλλα. Σέ παρακαλοῦμε, πήγαινε ἄλλοῦ. Ἐμεῖς προτιμᾶμε τά γουρούνια μας ἀπό σένα.

Τότε πού γινόταν ὁ πόλεμος στή Σερβία, εἶδαμε στίς ἐφημερίδες τήν ἐξῆς γελοιογραφία: Ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα δολλάριο, πού ὅπως ξέρομε ἔχει στά Ἀγγλικά τήν ἐπιγραφή: «Ἔχομε τήν ἐλπίδα μας στό Θεό». Ἀλλά ὁ δημοσιογράφος διόρθωσε τήν λέξη God πού σημαίνει «Θεός» καί τήν ἔκανε gold πού σημαίνει «χρυσάφι». Καί σχολίασε:

«Ὅσοι κάνουν τέτοια πράγματα, πολέμους κλπ. δέν πιστεύουν στό Θεό. Ἡ ἐλπίδα τους εἶναι στό χρυσό. Ὅχι στό Χριστό. Τό χρυσάφι προσκυνοῦν. Ὅχι τόν Χριστό».

Ἐμεῖς τί προτιμᾶμε;

Τό Χριστό ἢ τόν χρυσό;

Τί προτιμᾶς; Τήν ζωή αὐτή ὅσο καί νά διαρκέσει ἢ τήν αἰώνια;

Τί προτιμᾶς; Νά ἔχεις χορτάτη τήν σάρκα ἢ νά ἔχεις χορτάτη τήν καρδιά καί τήν ψυχή; Ποιό προτιμᾶς νά εὐφραίνεις;

Ποιόν θέλεις Πατέρα σου; Τόν Χριστό ἢ τόν διάβολο;

Στοιχίζει νά μιᾶ κανεῖς ἔτσι. Ἀλλά εἶναι ἀπαραίτητο, γιατί σέ μερικές ἀρρώστιες, τά πικρά φαγητά κάνουν καλό. Ἀνορθώνουν καί δίνουν ὑγεία.

Ὅποιος ἀγαπᾷ ἀληθινά, πικραίνει καμιά φορά τόν συνάνθρωπό του. Τόν πικραίνει γιά τήν σωτηρία του, γιά νά συνετισθεῖ, γιά νά γίνει καλύτερος.

Νά παρακαλέσομε τόν Χριστό νά μᾶς φωτίζει νά ζοῦμε κοντά του. Γιατί μακριά ἀπό τόν Χριστό ὅλα κινδυνεύουν νά πέσουν στό θάνατο καί στήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου.

Καί νά κλείνομε τά αὐτιά μας σέ κείνους πού μᾶς λένε «δέν ἔχει σημασία τό τί κάνει κανεῖς. Δέν ἔχει σημασία τί θά γίνει μετά τόν θάνατο». Ἔχει καί παραέχει. Γι' αὐτό ἄλλωστε ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία. Καί τά τά μνημόσυνα γι' αὐτό τά κάνομε. Γιά νά συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες τῶν κεκοιμημένων καί μέ τίς προσευχές μας, νά μήν ὑπάρξει καμιά πιθανότητα νά μείνουν μακριά ἀπό τόν Χριστό. Πράγμα τό ὁποῖο εὐχόμαστε ὄχι μόνο γιά τούς δικούς μας, ἀλλά γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς κεκοιμημένους.

Ἄς προσευχόμαστε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο ὥστε νά βαδίζομε ὅλο καί καλύτερα στό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.-